

Abstrakt

Diplomová práce používá kritickou teorii a s její pomocí zkoumá historii a fungování Afrického soudu pro lidská práva. Tato judiciální instituce byla založena v roce 1998, avšak až do roku 2013 nerozhodla jediný případ v jádru věci, veškeré stížnosti byly odmítány pro nedostatek jurisdikce. Teprve v roce 2013 vydal soud pouhé dva rozsudky, které se skutkově zabývají situací stěžovatelů. Nicméně nadále existuje reálné nebezpečí, že soud bude fungovat jen pro státy, které mu to dovolí. Takováto nečinnost soudu silně kontrastuje s intenzitou porušování lidských práv na africkém kontinentě. Stejně tak vyvrací ideje liberálního institucionalismu, podle nichž by mezinárodní organizace měly posilovat spolupráci mezi státy a zároveň přispívat k rozvoji vzájemně propojených oblastí: ekonomické spolupráce, demokracie a ochrany lidských práv.

Práce je empirickou jednopřípadovou studií, která se vymezuje proti předpokladům liberálního institucionalismu a využívá kritickou teorii v užším slova smyslu, aby dokázala, že soud byl sice přijat na základě liberálně-institucionálního přesvědčení, ovšem bez reálné ochoty států svěřit mu skutečnou autoritu a omezit svou suverenitu. Soud, jakožto procesní rozšíření hmotněprávních ochrany lidských práv, má pouze zvýšit legitimitu afrických států a zařadit je do klubu civilizovaných národů. Tímto obrací identitární dynamiku orientalismu. Ve výsledku se soud stává kopií bez vlastního originálu a jeho fungování je simulakra v mezinárodních vztazích.